

*Yhdessä kohti elämää
– Usko ja epäusko*

*Tillsammans på väg mot livet
– Tro och otro*

Aineistoa
kristittyjen yhteisen
ekumeenisen lähetyspyhän viettoon
13–14.10.2012
Material för
firandet av de kristnas gemensamma
ekumeniska missionshelg

Sisältö

Saatteeksi.....	3
Inledning	3
Usko ja epäusko	4
Jumalan rakkautta säteillen	6
Rukous	7
Todellinen elämä Kristuksessa.....	9
Tillsammans på väg mot livet - tro och otro	11
Bön	13
Herran rukous, ekumeeninen sanamuoto.....	14

Kirjoittajat:

Heidi Kusmin-Bergestad, TK, Suomen ortodoksinen kirkko
Sture Nyholm, läkare och missionär, Finlands svenska baptistsamfund
Peter Sjöblom, samfundsföreståndare, Finlands svenska baptistsamfund
Timo Vasko, lähetysteologi, missiologian dosentti, Suomen ev.-lut. kirkko
Isä Frans Voss SCJ, Katolinen kirkko Suomessa

Työryhmä:

Brita Jern (SLN, SLEF, lut.), Jari Portaankorva (SVKN, bapt.), Aimo Helminen (SVKN, adv.), Aino Nenola (SEN, ort.), isä Frans Voss (SEN, kat.)

Julkaisijat:

Suomen Ekumeeninen Neuvosto, SEN, www.ekumenia.fi
Suomen Lähetysneuvosto, SLN, www.lahetysneuvosto.fi

Ekumeeninen lähetyspyhä

13.–14.10.2012

Ekumenisk missionshelg

20. sunnuntai helluntaista / 20 söndagen efter pingst

Raamatuntekstit / Bibeltexterna:

4 Moos. 21: 4–9, Kol. 1: 19–23, Gal. 1:11–19, Joh. 7: 40–52

Saatteeksi / Inledning

Kristittyjen yhteistä ekumeenista lähetyspyhää vietetään 13–14.10.2012. Suomen Ekumeeninen Neuvosto ja Suomen Lähetysneuvosto ovat nimenneet työryhmän valmistelemaan aineistoa lähetyspyhää varten. Aineisto on nyt kä-sillä. Kirjoittajina on eri kirkkokuntien jäseniä.

Lähetyspyhän tausta ja idea on korostaa kristittyjen yhteistä rukousta Kristuksen maailmanlaajan kirkon lähetys- ja kehitysyhteistyön puolesta.

Tavoitteena on vahvistaa kristittyjä yhteisessä todistus- ja palvelutehtä-vässä eri puolilla maailmaa ja innostaa nuoria lähetysvastuuseen.

Tämän vuoden teema on *Yhdessä kohti elämää – Usko ja epäusko*. Vii-me vuoden teema oli *Kristus antaa elämän*. Kun pohdimme teemaa, *Yhdessä kohti elämää*, muistamme että Kristus antaa elämän, että Kristus on sanonut: Minä olen tie, totuus ja elämä ja kristittyinä me jaamme tätä elämää.

Lähetystyö on kristillisen seurakunnan keskeisin tehtävä. Jumalan anta-man tehtävän huipentuma on kuvattu Ilmestyskirjassa. Siinä, Jumalan ja Kris-tuksen edessä, on ihmisiä kaikista maista, kansoista ja heimosta ja kieliryh-mistä. Meidän tehtävämme on viedä Jumalan ilosanoma kaikille näille ryhmi-le. Tehtävämme on kertoa koko maailmalle että Kristus on kuollut kaikkien ihmisten puolesta.

Aineistosta löytyy rukouksia, raamattutunteja ja saarnavirikkeitä. Ta-voitteena on tukea kristillisiä seurakuntia ja yhteisöjä lähetyspyhän valmiste-luissa.

De kristnas gemensamma ekumeniska missionshelg firas 13–14 oktober 2012. Ekumeniska Rådet i Finland och Finska Missionsrådet har utsett en arbets-grupp att sammanställa ett material för missionshelgen. Materialet ligger nu för handen. Skribenterna är medlemmar i olika kyrkosamfund.

Missionshelgens bakgrund och idé är att framhäva de kristnas gemen-samma bön för Kristi världsvida kyrkas missions- och utvecklingssamarbete.

Målet är att stärka de kristna i den gemensamma uppgiften att vittna och tjäna på olika håll i världen och uppmuntra de unga till missionsansvar.

Årets tema för missionshelgen är *Tillsammans på väg mot livet – Tro och otro*. Fjolårets tema var *Kristus ger liv*. När vi tänker på årets tema, *Tillsam-mans på väg mot målet* minns vi att det är Kristus som ger liv, det är Kristus som sagt: Jag är vägen, sanningen och livet och som kristna syskon delar vi tillsammans detta liv.

Missionsarbete är den kristna församlingens mest centrala uppgift. Full-bordandet av det uppdrag som Gud gett oss skildras i Uppenbarelseboken. Där, inför Gud och Kristus, finns folk från alla länder, av alla folkslag och stammar och språkgrupper. Vår uppgift är att föra Guds glada budskap till alla dessa grupper. Vår uppgift är att berätta för hela världen att Kristus har dött för alla människor.

I detta material finns böner, bibeltimmar och predikoutkast. Målet är att stöda kristna församlingar och samfund i förberedelserna inför missionshel-gen.

Siunausta toivottaen / Med önskan om välsignelse
Työryhmä / Arbetsgruppen

Usko ja epäusko

4. Moos 21: 4-9:

Kiertääkseen Edomin maan israelilaiset lähtivät Horinvuoren luota Kaislamerelle vievää reittiä. Matkalla kansa kävi kärsimättömäksi ja alkoi puhua Jumalaa ja Moosesta vastaan: "Miksi te toitte meidät pois Egyptistä tänne autiomaahan kuolemaan? Täällä ei ole leipää eikä vettä. Aina vain tätä samaa kurjaa ruokaa!" Silloin Herra lähetti kansan kimppuun myrkkykäärmeitä, ja niiden puremiin kuoli suuri joukko israelilaisia. Kansa tuli Mooseksen luo sanomaan: "Me teimme synnin, kun puhuimme Herraa ja sinua vastaan. Rukoile Herraa, että hän ottaisi nämä käärmeet pois meitä ahdistamasta." Mooses rukoili kansan puolesta, ja Herra sanoi Moosekselle: "Tee käärmeen kuva ja pane se tangon päähän. Jokainen, joka katsoo siihen, jää eloon." Mooses teki pronssista käärmeen ja pani sen tangon päähän. Kun ne, joita käärmeet olivat pureet katsoivat pronssikäärmettä, he jäivät eloon.

Maailman tunnetuimmalla matkalla oli dramaattinen hetki. Israelin kansan exodus, lähtö pois orjuudesta oli takana ja edessä päämäärä, vapaus ja luvattu maa, joka vuotaa maitoa ja mettä. Vaellus kesti vuosia ja sen aikana erämaassa vaeltava kansa kohtasi monia koettelemuksia. Epäluottamus Jumalaa ja hänen palvelijaansa Moosesta kohtaan ajoittain häiritsi matkan tekoa ja nyt tilanne kärjistyi kuolemanvakavaksi.

Mooseksella oli rukoillessaan jatkuva keskusteluyhteys Jumalan kanssa. Herra vastasi Moosekselle sanoilla, joihin sisältyi pelastus. Pelastus sisälsi kaksi ulottuvuutta: Siinä tilanteessa jäi henkiin, kun oli kuuliainen ja toimi Jumalan tahdon mukaisesti katsomalla pronssitankoon. Pelastus iankaikkisessa merkityksessä avautuu tuon pronssitangon ja käärmeen esittämässä symbolissa. Viittaus käärmeeseen syntinä ja sen vallan murskaamiseen on yhteydessä tulevaan messiaaseen ja hänen pelastavaan toimintaansa (3. Moos. 19); sen israelilaiset tunsivat. Kristittyinä tiedämme, että erämaavaelluksen tuossa vaiheessa Jumala avasi pelastushistoriallisen näköalan tulevaisuuteen, jossa Jeesus Kristus on ristillä israelilaisten ja muiden kansojen syntien sovittajana ja tien avaajana iankaikkiseen elämään.

Erämaavaelluksen loppupuolella Mooses pani kansan tietoisien valinnan eteen. "Minä annan teidän nyt valita siunauksen tai kirouksen. Siunauksen saatte, jos tottelette Herran, Jumalanne, käskyjä, jotka minä nyt teille ilmoitan, mutta kirouksen, jos ette tottele hänen käskyjään, vaan poikkeatte siltä tieltä, jota minä käsken teidän kulkea ja antaudutte palvelemaan vieraita jumalia, joita ette ole ennen tunteneet." (5. Moos. 11: 26–28). Kristityillä on samankaltainen valintatilanne päivittäin, kun hän Jumalaan turvautuen tekee ratkaisuja: kuuliaisuus – siunaus, tottelemattomuus – kirous. Kolmiyhteisen Jumalan kanssa rukouksessa keskustellessa, Raamatun sanan opastamana ja seurakunnan yhteydessä pysyen on mahdollista valita kuuliaisuus ja siunaus.

Mooses muistutti kansaa jatkuvasti Jumalan suurista teoista. Niitä mieleen palauttamalla säilyy rohkeus ja halu luottaa Jumalaan kaikissa olosuhteissa. Elämän matkalla kuljetaan uskon ja epäuskon välisessä jännitteessä. Mooses

tiesi tämän ja siksi kehotti: "Varokaa siis, ettei sydämenne anna periksi vietyksille ja ettette lankea palvelemaan vieraita jumalia ettekä kumartamaan niitä .... Painakaa tarkoin mieleenne nämä käskyt, jotka minä teille annan. Sitokaa ne merkiksi käteenne ja pitäkää niitä tunnuksena otsallanne. Opettakaa ne lapsillenne ja puhukaa niistä, olittepa kotona tai matkalla, makuulla tai jalkeilla. Kirjoittakaa ne kotienne ovenpieliin ja kaupunkienne portteihin, jotta te ja teidän lapsenne eläisitte vanhoiksi siinä maassa, jonka Herra teidän esisillenne vannomalla valan lupasi heille niin pitkäksi aikaa, kuin taivas kaareutuu maan yllä." (5. Moos 11: 18–21). Mooses lopuksi ohjeisti kansaa muistamaan julkisesti pysymisestä oikealla tiellä: "Hetimit kun olette päässeet Jordanin yli, siihen maahan, jonka Herra, teidän Jumalanne, teille antaa, teidän tulee pystyttää suuria kiviä, sivellä ne kalkilla ja kirjoittaa niihin tämän lain kaikki käskyt." (5. Moos. 27:2). Miten nykyään kristittyinä voimme soveltaa näitä Mooseksen ideoita omassa toimintaympäristössämme?

Viisi vuotta sitten seisoin Nebo-vuorella, nykyisen Jordanian puolella, ja katselin kohti Israelin kansan erämaavaelluksen päämäärää, luvattua maata. Suoraan edessä 27 kilometrin päässä näkyi Jeriko ja sen vasemmalla puolella siinsi Kuollut meri. Oikealla luoteessa 66 kilometrin päässä sijaitsi Nablus. Nyt tästä näköalapaikasta huolehtivat Pyhän maan fransiskaanimunkit. Paikka toimii pyhiinvaeltajille kohteena, jossa muistellaan Jumalan tahdosta ja Mooseksen, Aaronin sekä Joosuan johdolla toteutunutta Israelin kansan vaellusta.

Kaunis ja karu vuoristo sekä laaja laaksomaisema hiljentävät vaeltajan yhä uudelleen, myös minut. Vuodesta 1970 alkaen olen liikkunut eri puolilla Lähi-itää, mutta tämän paikan tekee erityiseksi sen sanoma. Näköalapaikalla kohoaa noin neljän metrin korkuinen pronssitanko, jonka päässä on poikki-puu. Alhaalta ylös sitä kiertää käärmeen muotoinen teos, josta katsojalle hahmottuu sanoma: siinä on selvästi Jeesuksen kaltainen hahmo ristillä. Tätä Jeesusta Kristusta katsotaan luvattun maan suuntaan. Teoksen juurella kivessä on ajaton sanoma: "Lain välitti Mooses; armon ja totuuden toi Jeesus Kristus" (Joh. 1:17).

Timo Vasko

Jumalan rakkautta säteillen

Joh.7: 40–52:

Jeesuksen sanat kuultuaan jotkut väkijoukosta sanoivat: »Tämän täytyy olla se profeetta.» Toiset sanoivat: »Hän on Messias.» Mutta toiset epäillivät: »Ei kai Messias Galileasta tule! Kirjoituksissahan sanotaan, että Messias on Daavidin jälkeläinen ja tulee Betlehemistä, Daavidin kotikaupungista.» Näin ihmiset alkoivat kiistellä hänestä. Muutamat halusivat ottaa hänet kiinni, mutta kukaan ei kuitenkaan käynyt häneen käsiksi. Jeesusta pidättämään lähetetyt miehet palasivat ylipappien ja fariseusten luo, ja nämä kysyivät: »Miksi ette tuoneet häntä?» Miehet vastasivat: »Yksikään ihminen ei ikinä ole puhunut sillä tavoin kuin hän.» Silloin fariseukset sanoivat: »Oletteko tekin antaneet eksyttää itsenne? Onko kukaan hallitusmies uskonut häneen? Tai yksikään fariseus? Tuo rahvas ei tiedä laista mitään - kirottuja kaikki!» Silloin Nikodemos, joka itse oli fariseus ja oli aiemmin käynyt tapaamassa Jeesusta, sanoi: »Eihän meidän lakimme mukaan ketään voi tuomita, ennen kuin on kuultu häntä ja otettu selville, mitä hän on tehnyt.» Mutta toiset sanoivat hänelle: »Taidat olla itsekkin Galileasta. Tutki kirjoituksia, niin opit, ettei Galileasta tule profeetta.»

Lähetyskäsky oli Herramme Jeesuksen viimeiset sanat apostoleilleen ennen taivaaseen astumistaan. Apostolien ja heidän jälkeensä kaikkien uskovien on autettava Vapahtajaa viemään pelastuksen sanomaa kaikille kansoille. Taivaallisen Isän valtakuntaan on kutsuttava kaikki ihmiset, olivatpa he mistä maailman kolkosta tahansa; riippumatta iästä, yhteiskuntaluokasta, rodusta tai koulutuksesta. Samalla Jeesus vastasi kysymykseen, josta monet ovat olleet epävarmoja tähän päivään asti; millä valtuudella Hän lupasi olla aina Kirkkonsa kanssa. Hänhän sanoi: "Minulla on nyt kaikki valta taivaassa ja maan päällä."

Apostoli Pietari korosti Kristuksen jatkuvaa läsnäoloa Kirkossaan kristinuskon keskeisenä todellisuutena puhuessaan Jerusalemin kansalle. Hän sanoi, että ei ole mitään muuta nimeä koko maan kannen alla, joka meidät pelastaa, kuin Jeesus Nasaretilaisen (Apt. 4: 10–12). Pietari todisti rohkeasti vakaumukseltaan, että Jeesus oli Jumalan esi-isille lupaama messias, koska hän, Pietari, oli saanut sitä varten uskon lahjan. Sen tähden Pietari voitti jo ensimmäisellä saarnallaan tuhansia ihmisiä Jeesukselle. Samoin on jokaisen lähetystyöntekijän tehtävänä vetää ihmisiä Jeesuksen puoleen ja auttaa heitä uskomaan siihen, että Jeesus on Herra - ei kukaan muu ole sitä.

Hurskas farisealainen Nikodemos kävi kerran keskustelemassa Jeesuksen kanssa ennen tämän kuolemaa. Nikodemos ei vielä voinut uskoa, että Jeesus on se profeetta, se messias eli Kristus, joka oli tuleva kaikkien ihmisten pelastukseksi. Salassa, yön pimeydessä, hän kävi keskustelemassa, koska hän pelkäsi Jeesusta vastustavia virkaveljiään. Herra puhui hänen kanssaan uudensyntymisen tärkeydestä; vedestä ja Pyhästä Hengestä. Mutta silloin Jeesuksen sanat eivät vielä menneet perille. Aika ei ollut vielä kypsä Jumalan mielessä. Kuitenkin tämä ensimmäinen tapaaminen Jeesuksen kanssa oli vaikuttanut Nikodemokseen. Se oli herättänyt hänen kiinnostuksensa Jeesuksen persoonaan. Myöhemmin ylipappien neuvoston kokouksissa Nikodemos oli tul-

lut vakuuttuneeksi Jeesuksen rehellisyydestä ja viattomuudesta. Hän tahtoi antaa Jeesukselle kunnollisen haudan. Hän pyysi Pilatukselta luvan saada haudata Jeesuksen oman hautansa. Tällöin Jumalan Pyhä Henki valmisti Nikodemoksen oman uskonratkaisunsa tekemiseen. Tämä hetki koitti hänelle, niin kuin muillekin opetuslapsille, vasta silloin, kun apostolit rukoilivat yhdessä Jeesuksen äidin Marian kanssa Pyhän Hengen tuloa. Silloin taivaassa kirkastettu Herra antoi heille osallisuuden omasta Hengen voitelustaan lähettämällä heihin Pyhän Hengen lahjat. Näin Kristus perusti heidän kanssaan Kirkkonsa ihmiskunnan pyhitykseksi ja uudistukseksi.

Uudesta Testamentista voimme lukea monien muidenkin ihmisten sisäisen uskonvarmuuden kypsymisestä; esimerkiksi Johannes Kastajasta, Jeesuksen edeltäjästä. Tämä kärsi epäilyksen kiusauksista ollessaan vankina kuningas Herodeksen palatsin kellarissa. Johannes Kastaja oli syvästi masentunut. Hän ei ymmärtänyt sitä, miksi Jeesus ajoi niin vaatimattomasti taivaallisen Isän valtakunnan asiaa, ja miksi Jeesus ei välittänyt edeltäjänsä huonosta kohtelusta.

Kun Jeesus kuuli Johanneksen uskon kriisistä, Hän lohdutti Kastajaa ja kehotti häntä miettimään niitä tekoja, joita Hän teki: "Katso sokeat saavat näkönsä ja rannat kävelevät, spitaaliset puhdistuvat ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään henkiin ja köyhille julistetaan ilosanomaa. Autuas se, joka ei minua torju!" (Matt.11:4-6). Saamme olettaa, että tämä vastaus riitti Johannekselle ja vahvisti hänen uskoansa siitä, että Jeesuksessa oli tullut maailmaan se esillä oleva profeetta, Messias, ja että hän itse oli palvellut aina oikeata miestä.

Jos ne ihmiset, joita nykyisin vaivaavat uskonnolliset ongelmat, saisivat nähdä Jumalan pelastussanomien ja Kirkon toiminnan uskon näkökulmasta, niin heillä olisi enemmän iloa uskostaan. He voisivat olla jopa ylpeitä ja kiitollisia siitä, että he kuuluvat siihen ihmisjoukkoon, joka ei halua elää vain itselleen, vaan Kristukselle ja olla yhteydessä Häneen, elää sovussa ja rauhassa itsensä, toistensa ja maailman kaikkien ihmisten ja kansojen kanssa. Jos me kaikki kristityt tekisimme niitä rakkauden ja laupeuden tekoja, joita Jeesus maan päällä teki, niin meillä olisi paljoa annettavaa ihmiskunnalle. Köyhissä lähetysmaissa voisimme huolehtia Herramme Jeesuksen nimessä ja Hänen kanssaan ihmisten perustarpeista. Niin sanotuissa hyvinvointimaissa voisimme huolehtia niistä ongelmista, jotka nykyisin liittyvät elämiseen hyvinvoinnissa. Sillä tavalla lähetystyö raivaa tien vapaaksi Jumalan Pyhälle Hengelle. Se auttaa ihmisiä uskomaan Luojansa ja taivaallisen Isänsä rakkauteen ja armahtavaisuuteen ihmisiä kohtaan, ja tekee heistä sen Jumalan kuvan kaltaisia millaisiksi heidät alun perin on luotu.

Kannustakaamme tänään, kristittyjen yhteisenä lähetyspyhänä - niin kuin vuoden muinakin päivinä - esirukouksillamme ja uhrilahjallamme lähetys- ja evankelioimistustyöntekijöitä, jotka julistavat elämällään ja työllään, että Jumalan valtakunta on tullut lähelle meitä ja koko maailmaa.

Frans Voss SCJ

Rukous: Jumalan rakkautta säteillen

Jeesus Kristus auta minua levittämään valoasi, missä ikinä kuljen.

Täytä minut Hengelläsi ja elämälläsi.

Hengitä minuun ja ota olemukseni kokonaan omaksesi,

että koko elämäni olisi vain sinun elämäsi säteilyä.

Loista lävitseni ja asu minussa, niin että jokainen ihminen,

jonka kohtaan, tuntee sinun läsnäolosi sielussani.

Auta heitä nostamaan katseensa niin että he eivät näkisi minua,

vaan yksin Kristuksen.

Pysy luonani, että minäkin alkaisin säteillä valoa,

niin kuin sinä säteilet, että minäkin muuttuisin valoksi toisia varten.

Tulkoon kaikki valo sinusta, Kristus, eikä mitään minusta;

valaise sinä itse ihmisiä minunkin kauttani.

Salli minun ylistää sinua, niin kuin sinä itse tahdot,

säteilemällä sinua keskellä arkipäivääni.

Auta minua kertomaan sinusta saarnaamatta:

ei sanoilla, vaan teoilla, sillä valloittamalla voimalla,

joka on kätkeyty myötäelävään palvelualltiuteen,

vilpittömällä rakkaudella, jolla sydämeni on sinun.

autuas kardinaali John Newman (1801–1890)

Todellinen elämä on Kristuksessa

Gal. 1:11-19:

Teen teille selväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmismielen mukainen. Enhän minä ole sitä ihmisiltä saanutkaan, eikä kukaan ole sitä minulle opettanut, vaan sain sen, kun Jeesus Kristus ilmestyi minulle. Olettehan kuulleet, kuinka minä aikoinani, kun elin juutalaisena, vainosin kiihkeästi Jumalan seurakuntaa ja yritin tuhota sen. Menin juutalaisuudessa pitemmälle kuin useimmat ikätoverini ja kiivailin isiltä perittyjen opetusten puolesta. Mutta Jumala, joka jo äitini kohdusta oli valinnut minut ja armossaan kutsui minut työhönsä, näki hyväksi antaa Poikansa ilmestyä minulle, jotta lähtisin julistamaan vieraille kansoille sanomaa hänestä. Silloin en kysynyt neuvoa yhdeltäkään ihmiseltä enkä heti lähtenyt Jerusalemiin tapaamaan niitä, joista oli tullut apostoleja jo ennen minua. Sen sijaan menin Arabiaan ja palasin sieltä takaisin Damaskokseen. Kolmen vuoden kuluttua menin sitten Jerusalemiin tutustuakseni Keefakseen ja viivysin hänen luonaan kaksi viikkoa. Ketään muuta apostolia en tavannut, ainoastaan Herran veljen Jaakobin.

Jumala kutsuu meitä armostaan yhteyteen kanssaan. Apostoli Paavali kertoo, että Jumala näki hänen tehtävänsä maailmassa jo ennen syntymäänsä. Paavalista tuli apostoli, evankeliumin viestinviejä, niiden kansojen joukkoon, jotka eivät olleet koskaan kuulleet Jumalasta ja ylösnousseesta Kristuksesta.

Jokainen meistä on kutsuttu Kristuksen sanansaattajiksi Paavalin tavoin. Tämä kutsu on alkanut kasteesta, jossa meistä tulee Kristuksen todistajia tässä maailmassa. Jeesuksen opetuslapsilleen ja apostoleilleen antama lähetyskäsky koskee myös meitä.

Paavalin saama henkilökohtainen kutsu apostoliseen työhön poikkesi muista apostoleista – yhtä lailla kuin jokaisella meistä kristityistä on oma kutsumuksemme.

Apostoli Paavalin lähetysnäky ja kokemus omasta kutsumustehtävästään oli vahva. Hän kertoo kirjessään Galatalaisille, ettei mennyt kysymään neuvoa yhdeltäkään ihmiseltä tai lähtenyt edes heti Jerusalemiin tapaamaan apostoleita, vaan kulki ja julisti evankeliumia Arabian niemimaalla ja Damaskoksessa.

Onko meillä valmiutta tuoda esille evankeliumia tässä maailmassa ja ajassa samalla tavoin kuin Paavali teki, varsinkaan kun se ei ole ihmismielen mukainen?

Usko ei ole yksityisasia. Se ei ole yhden ihmisen missio oman itsensä pelastamiseksi. Kirkko on uskovien yhteisö. Kristuksen ruumiin jäsenenä emme aja omaa asiaamme vaan Kristuksen evankeliumia, josta osalliseksi voi tulla kuka tahansa. Ei ole ihmistä, joka ei olisi Luojansa kuva ja kaltainen ja Hänen yhteyteensä kutsuttu.

Evankeliumin ilosanoman ydin on Jumalan pelastusteko Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsimyksen, ristinkuoleman ja ylösnousemuksen kautta.

Kuolemallaan Kristus kukisti kuoleman ja ylösnousemisellaan Hän toi meille ihmisille iankaikkisen elämän. Se ei ole tästä maailmasta vaan Jumalasta. Meidät kaikki on kutsuttu tuohon ylösnousemuksen riemuun ja todellisuuteen.

Meidät on kutsuttu kasvamaan syvempään yhteyteen Jumalan kanssa. Tässä keskeisellä sijalla on osallisuus kirkon jumalanpalveluselämästä, sakramenteista ja opetuksesta. Tätä on todellinen elämä Kristuksessa, että me seuraamme Häntä sekä noudatamme Hänen opetustaan ja käskyjään. Meidän kristittyjen tehtävänä on – Kristuksen lähetyskäskyn mukaisesti – kutsua myös muita osallisuuteen todellisesta elämästä Kristuksessa.

Tätä me jokainen voimme tehdä omista lähtökohdistamme ja resursseistamme käsin. Siinä on kirkon rikkaus ja voimavara.

Heidi Kusmin-Bergenstad

Tillsammans på väg mot livet – tro och otro

4 Mos 21: 4–9, Kol 1: 19–23, Joh. 7: 40–52. Det kristna livet är ofta en kamp mellan å ena sidan tvivel och otro och å andra sidan tro och förtröstan. Denna tvekamp åskådliggörs i Guds Ord på ett flertal ställen vilket framkommer i ovannämnda bibelcitat.

Israel, Guds egendomsfolk, knorrade i öknen. De var missnöjda med sin situation och utsatte sig därför för faror och död.

De religiösa ledarna förkastade Jesu undervisning. De tog avstånd ifrån honom. De förklarade honom mer eller mindre otillräknelig, en utstött från Galileen. Vem skulle kunna tro på denna man! Som vi vet slutar det definitiva avståndstagandet i korsfästelse och död – ett till synes bittert nederlag för Världens Frälsare. Men nederlaget förbyttes i triumf på uppståndelsedagen. Döden besegrades – otron kom på skam och tron segrade.

Israels barn ångrade sitt beteende i öknen. "Vi har syndat, talat mot honom! Förlåt vår otro." De fick en andra chans. De fick många gånger upprättelse och de nådde slutligen fram till löfteslandet.

Deras vandring återspeglar det kristna livet. Vi drabbas alla av perioder med missmod och förtvivlan. Vår framtid syns oviss och ibland undrar vi om himmelens Gud hör våra böner. Vi glömmer bort att någonstans bland skuggorna står Jesus för att lätta alla bördor som vi bär. Han som är livets begynnelse och upphov har bara en önskan, och det är att vi lyckligt skall komma framåt, att vi skall kunna förverkliga den uppgift som är oss förelagd i livet. En rykande veke skall Herren inte utsläcka och när vi griper tag i det utsträckta halmstrået, så brister det inte.

Tron växer till och blir den bro som leder till Trons Hövding och Fullkomnare. Det är en bro som håller att gå på i livets alla omständigheter. Gud bemöter inte sina barn med fördömelse. Han har förståelse för vårt stapplande, våra felsteg. Han möter oss med en öppen famn. När vi i uppriktighet ångrar oss och likt Israels barn bekänner: "Herre vi har syndat, vi har talat mot dig. Vi har gått våra egna vägar och inte frågat efter dig." – möter Han oss med sin förlåtelse och sin upprättelse. Det är det som kallas för nåd, kristendomens innersta kärna.

Otron har många skepnader. Det börjar ofta med tvivel som övergår i otro och kanske slutar i olydnad. Vad är det som detta bottnar i? Det bottnar till syvende och sist i mänsklighetens rebelliskhet, något som debuterade i syndafallet och som följt oss som ett gissel sedan dess. Till och med gudsmannen Paulus utbrister vid ett tillfälle i förtvivlan (Rom 7:19): "Det onda som jag inte vill gör jag, medan det goda som jag egentligen vill, gör jag inte."

Då är det tryggt att veta att Guds ord har lösningen även på detta problem. Vårt bibelord i Kol 1:21 konstaterar att vi var fiender genom vårt sinnelag i det att vi gjorde vad ont var. Men, Pris ske Gud, det slutar inte här, utan ver-

sen fortsätter med att säga: "Vi har försonats genom Jesu blod på korset."

Att försonas betyder att bli återköpt, betalningen är given: Kristi blod! Vi är därför inte längre i djävulens territorium. Genom tron på Kristus tillhör vi Guds familj. Paulus uttrycker detta drastiskt genom att i Rom 6: 7 påstå: "Vi är inte längre slavar under synden." Vi är friköpta. Otron har förbytts i tro. Tvivel har ersatts med förtröstan. Vi kan därför stå väl grundade och fasta i tro på Honom, medvetna om att det hopp som är förborgat i evangeliet skall ge oss inspiration och ny kraft i missionens tjänst. Vi får vara med om att förmedla de goda nyheterna. Kristus är uppstånden! Han är för livet! Och om vi tror och lever för Honom kan vi tillsammans förverkliga Hans avsikter för mänskligheten.

Sture Nyholm

Bön

*Gud av kraft, Gud av nåd,
Gud av leklust och skaparglädje,
vi kommer till dig med våra tomma kärl.
Fyll dem du med ditt goda, med allt det du tänkt för oss.
Fyll till brädden och låt det flöda över.
Vi tackar dig för din välsignelses ymnighet.
Hjälp oss att inte hålla inne med det som getts oss,
låt det goda vi fått bli till välsignelse och hjälp också för andra.
Låt din kyrka famna hela världen
och med öppna händer förmedla dina välsignelser
till alla människor i din älskade värld.*

*Vi kommer till dig också med våra skärvor,
allt det som kunde ha blivit så mycket bättre.
Du som ser, du som vet, du som känner varje hjärtas hemlighet,
kom med din varma kärlek och omfamna våra såriga själar.
Låt oss läkas i gemenskapen med dig och med varandra.
Hjälp oss att i varje människa vi möter se dig.*

*Dina är vi,
som dina barn kommer vi till dig och ber:
om friska ögon som ser de behov som finns runt om oss,
om mjuka händer som smeker den som är ledsen,
om villiga fötter som går en extra mil när det behövs,
om varma hjärtan som älskar också när det inte är lätt.*

*Tack för din nåd som räcker också för mig
idag, i morgon och i all evighet.*

Amen

Peter Sjöblom

Herran rukous

Isä meidän, joka olet taivaissa.
Pyhitetty olkoon sinun nimesi.
Tulkoon sinun valtakuntasi.
Tapahtukoon sinun tahtosi
myös maan päällä niin kuin taivaassa.

Anna meille tänä päivänä
jokapäiväinen leipämme.
Ja anna meille anteeksi velkamme
niin kuin mekin annamme anteeksi
velallisillemme.

Äläkä saata meitä kiusaukseen,
vaan päästä meidät pahasta.
Sillä sinun on valtakunta ja voima
ja kunnia iankaikkisesti.
Aamen.

Suomen Ekumeenisen Neuvoston 1.2.1973 hyväksymä ekumeeninen sanamuoto